

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, v právnej veci navrhovateľa: **F.**, nar. X., srbskej štátnej príslušnosti, albánskej národnosti, naposledy bytom v zahraničí: P., toho času v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S., zastúpeného Centrom právnej pomoci, kancelária Košice, Moyzesova č. 18, Košice, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. p. MU-525-14/PO-Ž-2009 zo dňa 30.11.2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/11/2010-112 zo dňa 7.4.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/11/2010-112 zo dňa 7.4.2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu ČAS: MU-525-14/PO-Ž-2009 zo dňa 30.11.2009 o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) a o neposkytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle. Krajský súd zároveň vyslovil, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že u navrhovateľa neboli splnené podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a o neposkytnutí doplnkovej ochrany je vecne správne a v súlade so zákonom o azyle.

Podľa krajského súdu v prejednávanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav vo veci a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania. Krajský súd doplnil vykonané dokazovanie na pojednávaniach výsluchom navrhovateľa a listinnými dôkazmi a stotožnil sa s názorom odporcu, že skutočnosti uvádzané navrhovateľom v priebehu azylového konania sa javia ako neopodstatnené z hľadiska bezprostredného ohrozenia navrhovateľa pri zotrvaní v krajine a nasvedčujú iným pohnútkam navrhovateľa v žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky než aké sú dôvody na udelenie azylu podľa Ženevského dohovoru a potvrdzujú záver, že v prípade navrhovateľa neboli splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona o azyle. Navrhovateľ pred krajským súdom tvrdil, že v krajine pôvodu mal problémy od 14 rokov, celá jeho rodina bola prenasledovaná, bratovi to psychicky ublížilo. Tvrdil, že od roku 1992 je na Slovensku s manželkou, v 1997 sa vrátil späť do svojej krajiny a na hraniciach medzi Maďarskom a Srbskom ho zadržovali a žiadali od neho vysvetlenie, kde dovtedy bol. Tvrdil, že vyhostenie mal za nič. V 1994 mu bol udelený zákaz vstupu na 10 rokov, ktorý však porušil a preto mu dali zákaz v roku 2000 natrvalo a v roku 2009 mu bol uložený trest odňatia slobody na 8 mesiacov a 5 rokov vyhostenia. Uviedol, že s manželkou nežijú od konca mája 2009. K tvrdeniam o svojich obavách o bezpečnosť kvôli vojnovému konfliktu na Balkáne a prenasledovaní študentov a profesorov juhoslovanskou armádou uviedol, že tieto skutočnosti neuvádzal pri pohovore pred odporcom, lebo za podstatné považoval zlúčenie rodiny.

Krajský súd predvolal na návrh navrhovateľa svedkyňu P., ktorá však využila svoje právo nevypovedať z dôvodu možného privedenia si trestného stíhania. Z jej predchádzajúcej

výpovede ako aj zo zabezpečenej Správy z prešetrenia rodinných pomerov od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach zo dňa 6.11.2009 vyplynulo, že navrhovateľ so svojou manželkou nežijú v spoločnej domácnosti od konca mája 2009 a deti boli zverené do výchovy matky. Z odpisu z registra trestov krajský súd zistil, že navrhovateľovi bol uložený trest vyhostenia rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T 119/92 zo dňa 14.5.1996 a rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 6T 236/00 zo dňa 7.7.2000 bol navrhovateľ právoplatne odsúdený pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia a trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery (sfalšoval cestovný pas a vodičský preukaz) a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov, ktorý vykonal 21.7.2008 a trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Nakoniec bol navrhovateľ odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. OT 18/2007 zo dňa 1.6.2007 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne a trest vyhostenia v trvaní 5 rokov.

Krajský súd sa stotožnil aj so záverom odporcu, ktorý vyslovil, že navrhovateľovi neposkytne doplnkovú ochranu, lebo jeho dôvody nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle. Konštatoval, že navrhovateľ v oblasti Priština patrí k albánskej väčšine, no treba u neho prihliadať aj na skutočnosti, že mu boli administratívnymi i súdnymi orgánmi opakovane ukladané administratívne vyhostenia so zákazom pobytu na území SR a trest vyhostenia v trvaní 5 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie žiadajúc rozsudok zmeniť a zrušiť. Dôvodil, že z krajiny pôvodu ušiel ako kosovský Albánec z bezpečnostných dôvodov kvôli vojnovému konfliktu a hoci žil dlhšiu dobu na Slovensku nelegálne, necítil potrebu požiadať o azyl alebo o doplnkovú ochranu, lebo nevnímal bezprostredne možnosť svojho vrátenia do Kosova resp. do Srbskej republiky a počas výkonu trestu nemal dôvod požiadať o medzinárodnú ochranu. Svoje právo využil až neskôr, keď začal reálne pociťovať obavy z možného návratu do krajiny pôvodu. Preto nesúhlasil s názorom odporcu, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd, že jeho žiadosť o udelenie azylu bola účelová a že poukazuje na iné pohnútky.

V súvislosti s neposkytnutím doplnkovej ochrany odporcovi vytýkal, že nedostatočne preskúmal situáciu v krajine pôvodu a skutočnosti týkajúce sa prístupu srbskej väčšiny k menšinám žijúcim v Srbskej republike, predovšetkým k albánskej menšine. Zdôraznil, že nezávislosť Kosova neuznala ani Slovenská republika a etnické napätie v tejto oblasti je príznačné. Ďalej poukázal na správu Human Rights Watch z 20.1.2010 a Usmernenie UNHCR k potrebe medzinárodnej ochrany jednotlivcov žiadateľov o azyl z Kosova zo dňa 9.11.2009 z ktorých vyplýva, že kosovski Albánci na územiach, na ktorých majú menšinové postavenie, potrebujú medzinárodnú ochranu a osoby nedobrovoľne vrátené majú skúsenosti s problémami v oblasti vlastnej bezpečnosti. Poukázal aj na výzvu komisára pre ľudské práva zo dňa 2.12.2009 európskym vládam, aby prestali vykonávať a uzavierať readmisné dohody o návrate do Kosova.

Nesúhlasil s konštatovaním odporcu i krajského súdu, že v prípade návratu do krajiny pôvodu by mu nič nehrozilo, pretože krajinou pôvodu je Srbsko, nie len provincia Kosova, ktorú ani Slovenská republika neuznala. Poukázal na predložené správy o krajine pôvodu, z ktorých jednoznačne vyplýva, že kosovski Albánci čelia v Srbsku hrozbe prenasledovania a nesúhlasil s konštatovaním, že takejto hrozbe čelia len na území, kde sú v menšinovom postavení, teda nie na území Prištiny v Kosove, odkiaľ pochádza. Dôvodil, že navrátilci majú problémy so znovuzískaním svojho majetku a s vyst'ahovaním nelegálnych užívateľov ich nehnuteľností. Vyjadril názor, že zmyslom a účelom doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu tým osobám, u ktorých by bolo neúnosné, neprimerané či nežiaduce požadovať ich vycestovanie a táto forma ochrany sa viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu. Navrhovateľ trval na tom, že v prípade návratu do Srbska by čelil reálnemu riziku utrpenia vážneho bezprávia zo strany väčšinovej spoločnosti resp. štátu a štát mu nie je schopný alebo ochotný poskytnúť potrebnú pomoc vzhľadom na špecifiká danej oblasti a individuálnej situácie, v ktorej sa nachádza.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že s právnym názorom súdu sa v plnej miere stotožňuje a námietky odporcu nepovažuje za odôvodnené. Trval na to, že všetky relevantné okolnosti týkajúce sa predmetnej veci boli objektívne a individuálne posúdené v správnom konaní aj v konaní pred krajským súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. augusta 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 zákona č 480/2002 Z.z. o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti

k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti jeho žiadosti o udelenie azylu s tým, že svoju žiadosť zakladal na iných ako rasových, národnostných, náboženských dôvodoch, dôvodoch zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle, pretože neuviedol žiaden rasový, národnostný, náboženský či politický dôvod, ani to, že by mal v krajine pôvodu problémy z dôvodu príslušnosti k nejakej sociálnej skupine. Odporca poukázal na to, že dôvodom jeho žiadosti bolo výlučne zlúčenie rodiny, pretože na Slovensku žije jeho manželka a dve deti, o ktoré sa chce riadne starať a okrem týchto žiadne iné dôvody neuviedol.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (odporca vychádzal z informácií o krajine pôvodu, ktoré získal z internej databázy pod č. MÚ-139/ODZS-2008 a MÚ-32/ODZS-2009, tiež informácie týkajúce sa Rozhodnutia Rady Európy o podpísaní dohody medzi ES a Srbskou republikou o readmisii

osôb a ďalšie všeobecne dostupné zdroje informácií týkajúce sa Srbska), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na vyhodnotenie bezpečnostného rizika prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 16.9.2009, navrhovateľ v krajine pôvodu vyštudoval základnú a strednú školu a začal študovať vysokú školu, no pre nepokoje, ktoré tam vypukli, štúdium prerušil. Krajinu pôvodu opustil v roku 1991 z bezpečnostných dôvodov.

K rodinnému stavu uviedol, že v roku 2001 sa v Prištine oženil s P. a majú spolu dve dcéry M. a A. Ďalej uviedol, že v Prištine vlastní dom po rodičoch a dal podnet realitnej kancelárii na jeho predaj.

Na otázku, či bolo proti nemu vedené trestné konanie uviedol, že v krajine pôvodu tresne stíhaný nebol a na Slovensku sa proti nemu viedlo trestné stíhanie ohľadne jeho vyhostenia a tiež na základe podnetu jeho manželky.

Na otázku, či bol členom politickej strany, hnutia alebo inej organizácie uviedol, že nebol.

Na výzvu, aby uviedol všetky dôvody svojej žiadosti o azyl v SR, uviedol, že účelom jeho žiadosti je zlúčenie rodiny, keďže v roku 2001 uzavrel manželstvo so slovenskou štátnou občiankou, s ktorou má 2 deti. Tiež uviedol, že chce zlegalizovať svoj pobyt na území SR, aby spolu mohli znovu žiť.

Z dotazníka ďalej vyplýva, že začiatkom mája 2009 sa jeho pracovné problémy odrazili v jeho vzťahu a došlo k rozchodu s manželkou, ktorá sa presťahovala k svojej matke. Na otázku, ako prispieval na rodinu, uviedol, že mal rôzne zdroje, dostával aj finančnú podporu od bratov a bol tiež tichým spoločníkom v rôznych firmách; mal dosť peňazí.

Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu uviedol, že sa tam vrátiť nechce, lebo tam nikoho nemá a už 19 rokov žije na Slovensku a tu má aj svoju rodinu.

Navrhovateľom označené dôvody, pre ktoré žiadal udeliť azyl, odporca považoval za neopodstatnené z hľadiska udelenia azylu na území SR.

K dôvodom žiadosti o udelenie azylu odporca uviedol, že navrhovateľ nespĺňal žiadnu z podmienok pre udelenie azylu z dôvodu zlúčenia rodiny v zmysle § 10 zákona o azyle, pretože P. N. a jej deti, ktorých otcom je navrhovateľ, sú občanmi Slovenskej republiky a nie azylantmi.

Odporca tiež uviedol, že navrhovateľ o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany požiadal až po svojom umiestnení do ÚPZ. Z ÚPZ bol prepustený z dôvodu jeho dodania do ÚVV, kde bol umiestnený na základe príkazu na dodanie do výkonu trestu Krajského súdu Košice sp. zn. 7To 67/2009, pretože rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. OT 18/07 z 1.6.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu Košice sp. zn. 7To 67/2009 z 30.9.2009 bol za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. c/ TZ odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Odporca si v správnom konaní zabezpečil aj informácie súvisiace so vzťahom navrhovateľa k svojim maloletým dcéram, t. j. otázky súvisiace s čl. 8 Dohovoru o ľudských právach a zistil, že navrhovateľ je otcom dvoch maloletých dcér, narodených z družského vzťahu s P. (pričom navrhovateľ počas konania tvrdil, že s P. uzavrel v roku 2001 manželstvo). Dcéra M. bola rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 26P/171/2003 z 24.9.2004 zverená do výchovy a starostlivosti matky a otcovi nebola určená vyživovacia povinnosť. V čase správneho konania prebiehalo na súde konanie o úpravu rodičovských práv a povinností aj k druhej maloletej dcére A.A. Odporca zo získaných podkladov ďalej zistil, že navrhovateľ nebýva v spoločnej domácnosti s deťmi a podľa vyjadrenia ich matky ničím a nijako neprispieva k ich výchove.

Na podporu svojich argumentov odporca uviedol, že navrhovateľ mohol otázku spolužitia so svojimi deťmi, resp. s ich matkou, riešiť v minulosti využitím iných právnych inštitútov právneho poriadku Slovenskej republiky a nie žiadosťou o azyl. Preto odporca túto žiadosť o azyl odôvodnenú zlúčením rodiny vyhodnotil ako irelevantnú a účelovú s cieľom odvrátiť hroziace nebezpečenstvo vyhostenia navrhovateľa z územia Slovenskej republiky.

Podľa odporcu navrhovateľ nesplnil ani zákonom stanovené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany, ktorá sa poskytuje vtedy, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, pričom vážnym bezprávím sa podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle rozumie uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, pričom pôvodcom prenasledovania alebo vážneho bezprávia je štát, politické strany, hnutia alebo organizácie, ktoré ovládajú štát alebo podstatnú časť jeho územia alebo neštátni pôvodcovia, ak je možné preukázať, že vyššie uvedené subjekty nie sú schopné alebo ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezprávím. Odporca konštatoval, že ani jedna z uvedených možností vážneho bezprávia sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila. Tiež ustálil, že nebola u navrhovateľa potvrdená žiadna z možností pre udelenie doplnkovej ochrany podľa § 13b zákona o azyle.

Je teda zřejmé, z akých dôkazných prostriedkoch odporca pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 alebo doplnkovej ochrany podľa § 13a a § 13b zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky, nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky, pričom zistenie odporcu o tom, že žiadosť navrhovateľa je

založená na jedinom dôvode – zlúčení rodiny - ktorý však nie je možné považovať za dôvod relevantný v zmysle zákona o azyle, pretože družka (manželka?) a obe dcéry sú štátne občianky Slovenskej republiky, nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a právne závery odporcu nachádzajú oporu v citovaných ustanoveniach zákona o azyle, preto podľa odvolacieho súdu krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie v časti o neudelení azylu z týchto dôvodov za vecne správne a zákonné.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu ani z ďalších relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, lebo jeho dôvody odporca nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle, pri konštatovaní, že navrhovateľ v oblasti Priština patrí k albánskej väčšine. U navrhovateľa pritom bolo potrebné prihliadnúť i na tie skutočnosti, že mu boli administratívnymi i súdnymi orgánmi opakovane ukladané administratívne vyhostenia so zákazom pobytu na území SR a trest vyhostenia v trvaní 5 rokov.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru

odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. augusta 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová